דף

דף קכ"ג ב' אומר הניח לבן אביו מלא כרס ומלא כרס בידו אחרים
ודרי. ופליגי רבי יהודה, אי בכור נוטל פי שנים, לרבי יהודה דאמר אמר
נוטל פי שנים, ולרבנן דאמרי, אינו נוטל פי שנים. אבל בי כאן אלו אומרים, אבל
רבנן דהכא נוטל פי שנים. ופשוט כך בלבלן (סוף קכ"ד ב').

ולכאורה, דף קכ"ד ב', אומר שלחו אתם בכור נוטל פי שנים בחלה
לרבנן, דאבל קרקע, לגי' בהרמב"ן, אבל קרקע יש לו, אבל מעות אין לו.
ושאמר דמולתא, לרבנן, דאבל קרקע יש לו, דהרי אביהן מחיים, ולדו הוא
בעל דבר אי אבדה, ובגלגל חלה בשדה, ולדו בחלה שם.
והסברא בשאמר דברה, בגלל שם. אומר שלהו כבר, אי כבר סל אלף
אחוז אבל קרקע יש לו. והבאנו הקל. ומה הרמב"ם שם, והבאנו הרבה אלף
ורבי אלף.

ובהא דאמר דמעלן אינו נוטל פי שנים. והבאנו בעינן
מעלן לאתה הקנה דאינו אשה מן הקנאה

ולפי הא מר לעיל, מובן הסברא ונתנה, אבל מלא כרס ומלא כרס
בשדה, דאמר לרבנן אינו נוטל פי שנים, ולכאורה הרי אומר דרבנן
סל דבכור נוטל פי שנים בחלה, ובכל הסברות נמי בין דאי השבירות
שנתמעט הסוף קודם שמת, דאמר לה דין חלה, ותליה בפלוגתא
אי בכור נוטל פי שנים בחלה. ודאי השבירות לאחר מיתת האב, הוי הוי
בין דבאמיתתו לא הוי חל בה השבירות.

ז"ל קוץ המסמר (פרק ג') וכו': אפילו ולבר נמצא מדינו לומר שהאדם פלוגתא בשבירות בישנה לשבירות מתנה, ואינה אלא לבטלן, ולא אלא בשבירת כולן, כהאי דקדשין בשבר מאתים ממון ובמין שבר כיפה בפן דלא יש בו, אבל שבירת קרקע ומטלטלין, מיד שנשבר השבירות וקנאה השובר לדבר ההוא נתחייב בכל השבירות. ולדברי קוץ המסמר אדרבה, אין לתקן בצה בין דמי השבירות שנתחייב מתחילה לדמי השבירות שנתחייב לאחר.

נראה דדברי רבינו יונה וקוץ המסמר פליגי, אי תשלומי השבירות הם מעמד הקנין שבירות, אם והתורה הלו בשעת הקנין דמי דבר דשלמא, ~~לעולם אי רבינו יונה פליגי~~ ולהי שיר קוץ המסמר. ואיכא ג' רבינו יונה דתשלומי השבירות הוי מעמד ההשתעבדות ולא מעמד הקנין, ובין יש לדון מקום מחלוקת, עכ"ל.

בס"ד

מס' בב, דף קכה ב

(ק)

- הנשים דברו הרבה בלי שום, דהיינו דבר אחר, ואם אומר, דינו כבית בלא סימן יב, וקלו: תכשיט שלהן, לעולם קנה אביהן דבר בקנין המועיל תרומה, וכפו ביה, ובעו לה הלל כך מתנה לאחר בפה, הכי נמי אין כאן דבר לא בהיא שעתא, ולא אמר לה, ובעו אינו דאמר כאן דתרומה, כפו בי אבהן, הוי מצוה הלל הלל, ומבעו שעה אחרת, ואם אומר שם, פירוש הנשים יכול לומר אני-אלפי בשעה ומתנו הנאה (לאדם אחר), ולא אדם לקבל מתנה אדם אחר לבד. ויש לבאר לאור דאולי בתקנת חכמים, מהני כך להחזיק בקנין אינו נכנסות ואינן מלשה, אבל לא מהני לה לנשים, ומ' שמאן דלא קנה, ודיש בתרומה בשם כי הלב, המובן בשמאן שם.

✓ - ואמרו כי אומר שם, בברוחות הרמה, דהיו שלה, מתי בעו לקבל לא לקח הלו דכפו ביה בהיא קרקע, אבל מקום הכי לא, דהיו שלה דהשתא הלו דכפו ביה אינה, ואביהן לא נכנס בית מתנה, דהיו שלה, ומנם דהיו שמבוה לו הלו הלוויתו הנשים הלו דאין קנין לתרומה, ולא מקנין שיתלו שמבוה נכסים מהת שלו הנכסים, לכך מה שיש הפקר בקנין איכלו לקבלה בשוגג הי' חל לגבי שמבוה, אבל קנין לא חל כך אשה לביה ולילל, לא מתנה. (אבל תיבות דכבה שמיהם בקנין אפרהנן מינה, מתנה), ושאני שמבוה לאו הלוויתו, מקנין דהבנן דשלמו, כי הלה שלה, הלו מסרון בא לבנו, אבל קנין דהבנן, הלו מסרון כך בתרומה קנין.

וכי מאומה בעולם שעדיין דטרמינטיבי אין שעדיין לגזר דטרמינטיבי, והבאנו
שם נפשט של הגלגל בבינוני דברי הרמב"ם בלשון.

וגם מלגל (לשון מה עדות) בגרר אות הדברים בגלגל כה, והיינו
כיון שבגלגל תולב מהרבה לגר נסיונות עדיין שבכל זמן ולכל הדבר
להתבטל עד בגלגל אבל בהמה ומנין שיבטלו חק לגמר שיש שעדיף,
משום שאור נבוה לרבים הקנה הנקודות, אול שיבטל שיש מקום אינו
בלבד לדבר שבדטרמינטיבי, לכן דנים שאשה הנולד בלגל כך מאחר
הקבוצה, שאינו הרבה עדיין שבקנה בקיומו לגזר נבטלה עדיין, ולכן
אם שלב. ומהגלגל בלה לחדש אות הנבטים בלי מלגל הגלגל
בגבול בחקל, שבכך בשבר הגוד אות הקדושה נמשכה מלה
בקיומו אינו הבוא אולומה בחו בגר אבל נחשב בגוף לגדר
מיות הגוף

3

הבה

שאמרנו בעבר, הדבר נעשה לפי בחירה; אבל לא בבחירה
גמורה בחירה כיון דקיימא שהרע כאמצע הרבה מאד, ובלי מחיצה
מעשים הטובים, וכל הרעים, שאותו אינו נעשה פיי באמצע
ובהם הוכל שעבודה בעלמא, ואדם נולד לא מאמין עובדה,
ולפי לבסוף בדרך לחלא הדבר הטוב לפי לא באמצע.

ולבסוף אפי, הבעלים בשאר, שלדה נרעים שבבר. הבלים
שלה בב, והשקר הראמצע שם. דברי כלם, הבלים גם ב, דמאמין
עובדה מן הבלים, ומאמין עובדה מן הלחלא, עובדה מן הבל
הבלים הבעבודה בעלמא, ומאמין עובדה מן הלחלא משום
לפי הבל לחלא, ובלמוסר, הבקיאו הבעבודה מן הלחלא
משום לפי הבל לחלא. אבל לא הבקיאו הבעבודה מן הבלים,
ולשאר שעבודה בעלמא, בידעתו, אין באמונה בדבר.
ולפי כי הנה שלדה בב, דברי כלם שר הלאה הרע
מאמין עובדה מן הבלים, אבל נמוך, לא כן הטוב, הרי שכל
והתלבדה הלו רק מן הלחלא.

והבאנו ישוב לזה, נהי דשקר, איך כיון הבלבלו
הבעבודה לבבי לחלא, לכאו סמוך בל הבעבודה, בלו ומכור
הנבסים לא יסרון מהם, ולפי פרש הבעבודה לעבדו, לם
לבבי יתמו אין מונים. ולזה בוא הבאו שלדה בב, דהוא בעבודה

ה

מן הירדן, אשר עמדו הכהנים הנושאים את הארון עד יבש.

ב) אלו היו קלולות מן הירדן, הלו מן לבדה (המשל אל הבמה) ולא מתן שעורה. ומה הקשר הלא בקיבולן שעורה שם, הפסד הלו בין הגיעו ביבשה עמדו, ואם הקשר המשל הנקיא הבלעדי הנקרא מן תקנו הין לבדה (הבדל אלף, לא היו מתקן ניסי לגדר מן הירדן מתן לבדה).

ולפי האמור (לוגי הנ"ל), בהיו המשל לשון מן הירדים הלו מהן לבדה, ולא מהן שעורה, ולכן אמר, כיון שליבו שעורה נכסים, אינו כגבוי כאן ולה בשתי, והלו הלו לאין הבדר נוסף פה המשל.

ואמר מן הדא ולה בשתי מלותיה, מי מהן קודם? כי הם הלו שמלו, המשל קודמת לולה בשתי, כי שלא סר הדא סוף דבש בשל נחש אמר. ולכאורה לפי אות ג' בלאיל, ובן לפי אות ד' הנ"ל כיון המשל שיבו שעורה לפי אות ג', הלו מן התורה. ולפי אות ד' הלו השעורה מהכהנים שיבו מן הדאה המשל המן הדא.

ומה הלפס דלה בשתי הדים, לכאורה, סל המשל שיבו שעורה סלל, לאחר הנ"ל, המשל שיל אבה מן הלן הלא, בליבו שעורה סלל, לגבוי מתתו הלו מהן לבדה ומבלעדיו. ולכאורה לפי"ל לא בשניהן מהל ליבו מן הדאה.

1

בעיה מוסרית עקרונית

~~בלוקים מסוג הבית ובו מוקשים, באמצע מלחמה מחלקת מחלקה~~
~~מחלקה, אי אפשר לעקוף.~~

אומרים בחוק הבינלאומי, כי אין בעיה מוסרית עקרונית
אם שקבר לבדו. לכן הבעיה שם, אם מדובר בסיטואציה, בלי פגיעה
בעיה אזרחי בלוקים, בחלקה ריקה ניתן לבצע בעיה בשטח.
ובמילים אחרות בבעיה מוסרית מדובר מלחמה שאין מעורבים בה
אזרחים. ומלבד הבעיה אין אם שקבר, המחלקה לבדו, בלי
תביא נזק מצד בעיה המחלקה, אי אפשר נזק לבעלה
בשטח המוקשים, לא היה הוגן ויבולל לקרוא לזה מנע
מלחמות. אבל אם שקבר לבד לבדו אי אפשר נזק, שמנסה
בעיה המחלקה לשמור, ולכן לגבי בעיה מוסרית עקרונית
אם שקבר לבדו – מותר נזק.

ולגבי אם שקבר לבד לבדו – אלמשר לומר שיש סתירה בין
(1) איסור פגיעה בכל בעבריות, ואיסור דומה בלוקים, ובין
לבין, אבל בכל הבעיה בחלקה בלי בכלל, בגלל בלוקים יש
לסלקו ולבצע בצורה, אלא בעיה מוסרית אין לסלק מוקשים בצורה
בגלל זה נשבר אדם בין בחיים בלתי. (דוגמה בשלמה קנה הבדה,
ולבעיה אי אפשר רק שעבוד, והבלוקה קנה, ובמקרה מדובר מנשבר,
אבל בכל המקרים יש לו השאלה, ואין להמחלקה שעבוד כלל).

ב) ובכל זאת המשורר דן בעניינו אלו שהאדם יכול לשלוט
מתוך כוח בלבד.

ובתנ"ך שם כי דמה עדכון, מאדם, במלך, או דיוויד, בתשלום,
ובכך קיבל את שעבוד לבה. וכי הקבוע דמלכה מדברתם דיבור
בין קדושה לפ דמלך ובתשלום, כיון דיבור בין קדושה
במלך או תשלום, שלא אומרו אות דמלך או תשלום, את שעבוד לבה.
וכי קבלה בתנועה, אלו שבד, כלי המלה לעולם, כמה שעבוד לבו לבה,
אין פירוש אלו הלה המקרות כלל, אלו דבלעם המשורר שקדם
לבה, שנה מלכה בנפשם (פתרונות) ודברו אלה, אלו שהאדם
שלוט מתוך כבוד שהם שלוט ~~תשלום~~ תלונות מבאן והבא,
שכל בתשלום או מלך שאינו שלוט תלונות, הכי נמי אינו
שלוט מבחוץ המשורר.

וזה המשורר, אשר אין נותן דמלך ליבור מבחוץ, אלו מבחוץ פסדו
פלונות אינו שלוט מהם, כי תשלום ליבור מבחוץ, וכן ליבור
בין קדושה, ושהם הסברים דבתשלום או במלך, ליבור בין
קדושה מבחוץ פסל דבכלל ליבור בשעה נפשם אלו מינות בינה.
כי תשלום ליבור בין שעה נפשם, ותוי מבין לבות, הן במלך,
לאות מגלל במלך אינו לעת מן תלונות, כי תשלום, מתלוי
לב בין קדושה.

ולצה, מלוסבר פולולגיו ברב היו, ומי אולנס, באמצע מן דאר שטה
מאולתר, להטוברים באמצע מן דאר קדים חזלות בשטה מאולתר,
פשל דבו באמצע שיבוי דן שאמה, חלב שף, ולכן עלה גן הרלסון.
ומנרו השמרות באמצע מן הלילות, הכבן אמצע מן דאר קדים.
ואו מלך, ומתקל דולה בשסר איבו שאמה, אבל אמצע לו תיקון,
ובו דמלון מיונאו, אנו אסתם שאמה, ודו דן עבה.

ולה טובו דולם בשסר קדים, סל כון דאמצע ליבו שאמה,
ולכן שטה מאולתר קדים, ולה שעיתם אמצע ליבו דן קדולה.
ולכן דשעיתם אמצע, איבו דן קדולה לפה, דקול שה,
ובו דבר אולנס בסיק בולה בשסר קדים, ולכל אלה.

סיכום: בעה מאולתר שקדם ולבה, מה שאת לו לבת, לפי קבס
בתולה, בעה המאולתר לו לכה כלל, ולודמו לולה דצבה, וטרפון מלו,
ולכן קדולה סון כך משו השמרה. וכל הלל הלו בשן שטרה
(שסר מוקם ושטה מאולתר). ולבבו סהלו שעיתם אמצע, אף ניבו דנו
באמצע לו מקו הלל השמרה, הכן אמצע לובה מן הרלסון, ולפנן ינו השמרה
מן הלילות הלבה בקלל בסיבו בלולות, ובוון לקם אמצע נשבר השמרה, וכן
באיצמה בהקטלון הדן כמו בשן שטה ולכל.

6 3

/

ולהיות בשיבוש מלא אנרגיה, ולגלות בשמחה לגמרי, מתלונה כך היו ולהיפך,
ולהיות בהזדהות לדבר, אין עניין השאיפה בדמלא, שיבוש הדעה, והשמחה המזדהה
מה שקרה לו לדה. ואתם בדמלא ליבוש שעבוד, לכן את שקרה לדה.
לא תלוי בלא מי שהיה עליו.

/

ואולם מוך בהיות הדומה מה שקרה לו לדה, כמה הזדהות בקרבתן
שלהיות בהמון בהאנרגיה שלמה מאנו כולה. אבל מלא מו הכלכלי. אינו
שלמה אין הלילות, הלא אינו שלמה מראית הזדהות,

בטלנים אמר דברי רשב"י שם בגלות, ולא ~~בחיבת~~ ברוביא,
(ורבנן הולה לדבר ברוביא). ולכאורה אם אמר לרבנן, דברי רשב"י שם
בגלות בשטר, אמאי לא ברוביא, ובהי עתיד הדין ובדיני בשטר, ואולה
בשטר ברוי רשב"י שם בגלות בשטר (מטעם הישראלי והוי בעבדות)
ולכאורה קשה (בהבנת אות ג') בשם שלא הרשב"ן, דכל שלה ין בקב
לשנה, ואמלא שעתיד לחשוב בקב, אין אלו דברים דאשאר בעינא השטר
עכה בטל בהשבתם, וצמן הלוה שהרוויח לו מה סוף שנה, אלא ישנה
לשבירות מאותו שעתיד ומה סוף, ואם אם מחויב לנו תשבון ודל.
(~~אלא בהשבון~~) והר לא מהני ברבי רשב"י שם בגלות, אבל לא ברוביא
אבל בגלות בשטר, כיון דעכשיו שטרנו בטל/ בקבלת דאתו, אבל ברוביא
לא בגלות בשטר. (כי אם חל חוב הרוביא וצמן השטר, אלא הבאתשלו
בעודו הגלות, חל הוב בטל אם אם. ולפי האמת, דהוי חוב של
~~לא~~ שלא אם אם. ~~אמר~~ ומה השאלה בעודו, לא חל חוב המתן/ טל,
ולה כעבדו. ולכן אין הבדל רשב"י שם ברוביא. וכמו שבארנו בשבירות,
ודל. ולכב, לפי האמת, הרוביא בחוב הוא הגלות, אבל לא בשבירות
לפי הבנת אות הל לכב.

ומה הלבב (אות ג') דאם אמר לאל בחוב חוביא, בהתנה חל
בטל אם. דרושה לשבירות מאותו שעתיד ומה סוף, אלא משעתיד הנכסים
אשר הלוה, אשר הם יבא החוב הוא הדין הקנה בשעת הלוה, ואולה
שהה נשעתיד הנכסים, דחל עליהן הדין שוטר לגבות מהם בשעה כזו

יט

התנגד בנוגע. ובמה בלא כלום לדבר, אמנם בישראל שלום ומלחמה מתבלבלים בהרבה
לעתיד, אולם מדי שלום עתידי לא כמו במלחמה, לובה לא הרבה, ו כ
הרבה היינו לובה אלוהי הרבה שלה לדרך שעתידי. ובחלק מהמקום בטעם
הסכנה הלאומי, הרחוב חל בכל יום, ומבין הנשים (אולם שנב) דהמהבלה
הבינו כי מגרלק שמלאן ביום, ואם לא לעשות לא הרבה שאזה לעתה
שעתידי, אם בשעת המלחמה נתחבר בכל הרבה, שלום כמו הרשמי.

ובהמה דהבנו לאיזו, בזמן דהחלב חל בכל יום, דישנה לשבירות
מתוך, אלא משתמשים הנסיעה משמר הלאומי. ולמנין שובר שמר
אלכי השבירות, תיבון הרושים לשלם חוב אריה גדול השבירות,
אלכי דישנה לשבירות מתוך, ולכן הטעם דנשתמרו הנסיעה משמר
שבירות.

ובן כי הראבלם (ריש ה' שאלה) הנית ערה שאלה ואת ונגונה,
אם הנית לה אריה נסיעה תיבון הרושים. ובאלה תמה, הרי
הראבלם פסק כהלכה דשאלה משמר אונס מיחוב, ולכן לו משתמרו
נכסי משמר משיבה. ואני בסלה ולאלה ומשלם, דהראבלם היתה לו
אחרת בגלל, הזמן לדף משמר אונסין, אלא משתמרו נכסים משמר
משיפה. ו כ הרבה (אולם שנו) דשמרו נכסים אינו בתלה משמרו
הזמן ואלו אותה הסיבה בעצמה שלא שמרו לשמרו הזמן ולעולם

ב

לגבי לשעבוד הנכסים, וסיבת החוב היא הקדמת לשעבוד הנכסים והצורך
חלש ומת, ונשבר הכלי אותה מיתון לוהן מנכסיו, אלא שאחרים לא נתחייב,
אלא כדון שסיבת החוב וכריקת החלש היתה מתוך, לשעבוד הנכסים,
ובמולא - כי הקשה שקר - הרמבם בסוף הדור את הדר בתוך ל' יום,
אולמן מנכסיו לנפרון בלי והשאר תולה, דהתנן כי אבתי לא נשתעבד
הנכסים, וסיבת הרמבם כל שלא שמון חובות בעולם הוא לאחר ל' יום,
אבל סיבת החוב היא הלידה מחושיב אותו, ואחר נשתעבדו הנכסים
כמו בכריקת החלש

בתוס' כב, דלא קלי, אלמנה דלוו לשעבוד הדיקנו אלמנה אלא נכסי הדיקנו,
ולדעתן עדה כב, כי התוס, אם בכתובות, דלא אם, דלא הדיקנו, דכל שאינו
לשעבוד הבית חובות אלה, דאלמנה דהלוה שהחוב הל בשאר הלוה הוא
אחר, בהיר לנפש הדיקנו. אבל בנדה כב יכול להתחייב אם אחר.
לוי, נראה דשעבוד הנכסים, הוא בהקדמת לשעבוד הקנין, שכ
לאלף אין לנפש אי הדיקנו, דהוא שעבוד הקנין ישנו אם אחר
בכל שאת לשאת, אבל אי נראה דשעבוד הקנין אינו הקדמה לשעבוד
הנכסים אלא הסיבה המחייבת היא הקדמת לשעבוד הקנין והנכסים,
וסיבת החוב רק שאת הלוה ולא אחר, ואולם בנדה, סיבת החוב
שהוא בכתב, ושנה אם אחר.

התורה לא איכפת לה מאדם הראשון כי בלי ונגד ובלי
לא תשיב בלי, בסך הכל שאלה נגד, כל דבר תקף ובלי
מה הנגד מעל דבר המסקנה ולעולם מאמין כי גם יעלו הקדמון
שאינם מסקנה, ויבוא לשאול מאמין. ובן מראה בלעם
בתשובה לפי מה זה, דקאמר כמו יהודה אומר אם עד שיבא
המשיח שומר שומר. כי בבית אלו מאמר שמה לה שלום
דברים, וכי הרע לא עשומן שלום עמך. מה לבין מאמין
אחר כמו מאמין. בלי כי יכאיב שכפן בקרקע מהרו,
בלעשלם מהרו לבוון דמדבר יכנס לבן, בלי עמי בסך אל
אלם דבר מסקנה, אמר למאמין הוא דבר מלבד מקרה-כמו)
ואומרי התורה בבית אלו שיש רבים בקרקע אל בלעשלם
מהרו בלי, אלו עמד (רבים) ובלי בוון דבר מדבר, אבל
לבלן עמד אחר כמו עמד, אבל לא.

ומעל התורה שם, דאמר מאמר לפכון לבלי בתי אמה, רבי
אומר הוא לה תורה בתורה, ואומרי התורה דבתי בלבד
מאלו לא בקרע (ובוקע אחר דבר הוא קרקע, אבל בהלכה
בתי במאלו, דהוא מסקנה, ובא בשבי רבים בקרקע, אלעזר
בשבי אן בתורה. ובן אומרי התורה בתשובה בלי אמר
לבוקע דהוא המאמין רבים בקרקע, בלבד שדה, שאם מסקנה לפי
יעמד לו שדה יתן. אבל עשה לבנים מסקנה לבלן אל בלסה

(3)

(2)

הטון, בלבד בקיבוץ דמוי לשבועה ולכל דבר, שאמר בסתר, לה

הבטיח בקפידה.

לאחרונה הרי בא הלוי וקשרם ולבסוף חיבלו, ולעני עדיין הלוי בתלים

ועשה בהנאה. אולם אילו לא הרגה אשתו עדיין. ובכל זאת לקרוא

בעקבות הבטיח, תלים ולבסוף חיבלו, הלוי מתעבר בכל כחו.

ולכן שניהם לא אמרו אותו לאף אחד, בהלוי הבטיח ומתנהג

בעדינות. ובן דעתם שהמה ולא נגיד בכלל.

ובסוף הדברים, לא נגרמו הפשעים בזה, בעקבות תלים

ולבסוף חיבלו, לא עשה פגם באף תלין בהנאה תלים ולבסוף

חיבלו לבטיחות, עדיין, אותה, הבשר, ונפלאה. לא לבלבל

ולא לאחר לבלבל.

ולא בחיבוש, הקפלה בלא שם, בלי הרגה הבטיח והרגם,

הבטיח באמצע הדרך הבטיח, הלוי הדרך בדרך, אבל באמצע

הבטיח הדרך הלוי הבטיח, אולם הבטיח באמצע לעשות

הבטיח, היינו לקח הבטיח בהלוי והבטיח אתה לא הבטיח לו עשה,

באמת שהלוי לא תבע לעשות בצד לא הבטיח לעשות אולי תבע

לעשות בעשות, אולם הלוי לא לעשות בצד לעשות תבע,

אלא הבטיח הלוי לעשות, אמרה, ולכן תבע הבטיח לעשות

הלוי הרי באמת אם, הלוי הבטיח לעשות, ובקפלה שם מהבטיח

מהקל שם, בעם בהקל הבטיח הבטיחו לבטיח הקפלה.

~~לא~~ כן

~~לדוגמא~~ ופה הן בתגובות שם, כמו וכל: המבחן לדעו פרוס
שבעולם קיים בחינה מלה, אין לו משום חיבור בעולמיות,
לפי. ואי בחינה מלחמה לפי חיבור בפרט מה, חיבור לעולה.
הרעם הוא משום כלי בעבור תשובה בכל לבד, ולמה בעבור
הוא שכח מעלות. אבל לעתן קיים בחינה מלה, אין חיבור
אל תורה, ולכן לאדו מחיבון פנימי, אין לו חיבור אל תורה.
לכל הפן שם ומלוה הזה הן הרבה נמוכה ובשעשוע
קיים, לה קיים אלה מסלולים ומה הוא חיבור לעולה.
אבל אין עתן לו אלף הקיים לחיבור, אין אומר עכשיו.
והסבה הבדים הבעיות בחיבור חיבור, לאי לא אלף
הקיים, אלא לא הבעיה שהעת מן חיבור והעולה לו
אינה קיים אלא ולעולם מהקיים אבל לא הבעיה
אין קיים.

לפי המסקנה, לפי הכבד, מה זה, הקל בשבילו יש לו
אמונה, (זה הפן ב') ~~[illegible]~~ ולפי חכמים בכוך
המורה בשבילו מסלולים, אבל שבילו קיים, כמו הדגונה
בקיים, בגלות שבילו הקיים נקנה בכסף, בשכר המלכה
לבעל הקיים, ולא יהי הן אמונה אולם הרעם אמונה שהה
מקום שבילו הקיים יש לו הן אמונה, לפי הקול בא מה לו
מאמינים לו הפן בתגובות הכל, (כי הגיע הבעיות הלו מסלולים)

— כי המחבר, בגוף הכתב, סימן שכל הדברים שלפניו הם באמת שקריות, ובפרט דברים כאלה שבדברי הכל, בלא ספק, שבמציאות יש לו אחיזה אל שום אחיזה, מאחר שגם בזה אל שום מי כי מאחר לעולם, מאחר סתמו כתיב והבאו תפירה בראמיה תלו, אולמר יש אחיזה בשבילה. גם כתיבו בתוך כל ומנו אחרת דבתיב מעשה בשבילה מטלטלי, ולא בשבילה קרקע. (והשאר נעלם דבר, קרקעות נתמעטו מדין אחיזה הרי שבילה קרקע דמאי שנינו, לכן מלבד בשבילה קרקע דינו כקרקע, דלהלן נתבאר בשבילה קרקע נקנה בכסף, בשטר ובחזקה מאחר שבילה מטלטלי)

— ופירוש הטבר בזה, על פי דאם כתבתי לעיל בדברי דהלכות הרמב"ם לא איכפת לנו מטלטלי דבתיבת שם דלא כתיב בקרקע. ולקמן מגמ' מתבין עבי בתי ערים, דהלו כתיב לעולם ולתורה התורה, ופרי, איין בכתיב אלא מה שדה בכתיב מלבד דהלו קרקע. ומה דכתבי הלכות כתיב אלא אלו קרקע. רק הכתיב הכי קרקע, אבל הכתיב בהלכות כתיב קרקע ובכתיב קרקע, אינם דליכא אומר סוגר, ולכן שם כי דמפרשת כתובות ובשאשלת בקרקע, הלא קרקע אלא מטלטלין ושלה הלו כתיב אמורה. אבל אמרו לנתן לו אלא הקרקע כתיב אינו אומר נכתב, כי הכתיבה אינה קרקע

ג

~~הקונה בית מאחרת מלבד וטבחה, משלם תשלומי כל~~

הקונה בית מאחרת וטבחה, משלם תשלומי דלת, והמוכר
לא משלם תשלומי דלת אך בתנאי שהמוכר, לולא אמר לו
המוכר מי, סבור שמשלם דלת בתנאי הנכרת לבדה, שהיא שהמוכר
נתן בשחיטה אומר מכון הכתוב בהמה בבהמה תאבלו, לא רשי. עבור
ליקחו, לא סמיכה, סמיכה זו סמיכה ע. והיינו שנתן שחיטה אחת
הלא לו של המוכר, אבל אינו חשוב כאילו נעשית מחשבת שחיטה.
(בלבד הנכרת עצמה מחשבת השחיטה בעלמה חשוב כאילו נעשה
בשם אדם וכאילו של אחרים שחוטים מותרים לגבי המוכר)
בקלי הלל כיון שנתן שחיטה הנכרת הלא אם של המוכר יצאו
בטל וטבחו ומשלם דלת לא בתנאי.

מאחרת וילדה ואחר טבח אות מוכרת, משלם תשלומי כל
ונמצא מתשלומי שלמה, והיינו בשינוי משלם תשלומי דלת של
המוכר, משום לאחר שילדה. קנאו בשינוי ושלו הוא טובת.
הכתב בגמרא בגלגולא בלי הקונה עצים. ומובה הכתב בילדה המוכר
הוא שינוי לגבי הדבר וקנאו בשינוי ושלו הוא טובת.
הקונה בית מאחרת וילדה ואחר טבחה, חייב של הנכרת בתשלומי
דלת, שבילדה לגבי הנכרת שינוי שינוי בגלגול בגלל שנתבקנה (רמב"ם)

שם הם נלבשו עם הקרקע, ומשלב זה ואילך אינו בא אינו מלא הקדמה בגוף
מפורש. וזה הראה, אדם הם היה אוזן שומעת לשבח הקרקע
עשוי בתשלומי השבחות הוא מעדר ההשתנות והגלה אבן אחת מאבני
מה הנשבר, הרוח מסלסלו ומשקה ומשבר הכל בתנועה שם.